

Suomen Vaunuhistoriallinen Seura
Vagnshistoriska Sällskapet i Finland

Lillajullunch på Wiurila 9.12 2018

Lunchen hade 22 deltagare. Från början hade styrelsen planerat att lunchen skulle ha varit på en helt annan ort. Bokningen till restaurangen hade gjorts i god tid, men när vi väntat nästan i två månader på prisinformation och meny, och då det trots många förfrågningar aldrig kom något svar, beslöt vi att avbryta äventyret till annan ort och kontaktade igen Wiurila. Detaljerna med Wiurila kom vi överens om på en dag och följande dag skickade vi ut kallelserna. Trots att arrangementet med Wiurila gick väldigt fort, förlorade vi många dagar på att vänta på den andra restaurangens svar, och därför gick kallelserna lite sent ut. Vi ber om

ursäkt för detta. Å andra sidan var det angenämt, för medlemmarna i styrelsen för Valjakkoajon tuki rf kunde nu delta i Wiurila.

— ❖ —

Atmosfären på Wiurila var varm och avslappnad. Maten var igen utmärkt och alla tycktes trivas. Den här gången blev inte del-

Välkommen glöggens smak var mycket lyckad. På bilden Maija Räihä.

tagarna ombedda att ta med egen flaska eller hatt, utan man bad om en kort historia hur man förtjänade de första slantarna. Vi hade tänkt, att det här kan vara något som man brukar komma ihåg, och vi hade gissat rätt, för vi hörde många intressanta historier från barndomen och uppväxtåren.

— ❖ —

Vi har alltid betonat att sällskapets traditionsåk inte egentligen är någon tävling, men för att vi ändå är så tävlingsinriktade så måst vi alltid ordna en liten tävling på lillajullunchen. Berättelsen, "hur förtjänade jag mina första slantar" tävlingen, vanns av Tuire Suvanto. Hon berättade en fin historia om hur hon som tonåring fått ett jobb

som butiksbiträde i en knapphandel. Förutom knappar såldes där leksaker och souvenirer. Till butiksbiträdets arbetsuppgifter hörde städning och fönstertvätt vid behov. Det hände sig en gång att föreståndaren för butiken måste gå ut på stan på något ärende och ansvaret föll på butiksbiträdet. Under den här tiden hade ett gäng av sjömän flugit in i butiken och de hade köpt knapphandelns alla leksaker och souvenirer där det fanns en isbjörn, för de hade hört att Finland är isbjörnarnas land.

— ❖ —

När föreståndaren återvände från stan var förvåningen stor när alla isbjörnssakerna hade försvunnit mitt i sommaren och kassan

svällde av pengar. Föreståndaren kunde sin sak för flickan belönades med en extra veckolön – så ingen knapphandel i den här knapphandeln. Priset till vinnaren av den bästa berättelsen var ändå inte en extra veckolön utan en Baron de Ley -rödvinflaska och sällskapets blåvita rosett.

— ❖ —

På evenemanget tilldelas också ett annat pris då styrelsen hade beslutit att belöna Markku Saari med en grå cylinderhatt. Argumenten för belöningen var att Markku Saari är den enda som deltagit i alla sällskapets traditionsåsk och dessutom räddade han sällskapet från en harmfull situation, då han skjutsade barn bekostnadsfritt på

Vuojoki Gårds traditionsåsk. Den lokala arrangören hade bett om att barnen har tillgång till hästskjuts under evenemanget.

— ❖ —

Markku kan nu köra i traditionsåsk enligt etikett med en grå cylinderhatt. Hans tidigare bruna cylinderhatt klarade sig inte i traditionsåsk för ägaren av ekipaget bör nämligen köra med en grå hatt. Däremot om jag minns rätt så klarade sig den bruna hatten bra på den lillajullunchen där man var ombedd att ta en hatt eller mössa med sig och berätta hattens historia. Markkus bruna hatt hade nämligen ett särskilt brokigt förflutet.

— ❖ —

Anna-Liisa Brüninghaus och Heikki Heiskanen.

Markku Saari med sin nya hatt.

I förgrunden våra inbjudna gäster Tuula Kuhakoski och Markku Nyman.

Efter prisutdelningarna följde en guidad rundtur i övre våningen av herrgårdens huvudbyggnad. Huvudbyggnaden är inte öppen för allmänheten utan visas bara åt särskilt utvalda.

— ❖ —

Kan inte låta bli att berätta vid det här laget att när vi var i somras på Vuojoki Gårds traditionsåk, så hade den lokala arrangören ordnat en särskild uppvisning av huvudbyggnaden separat åt sällskapet medlemmar. Guiden var uppklädd i en fin gammaldags dräkt – det var i siden, spets och hade en massa fransar. För att ännu upphäva sin kompetens som guide så presenterade hon sig förment som en ättling till Gustav Mauritz Armfelt. Det hon inte hade beräknat, var att i vår grupp fanns det på riktigt en ättling av Armfelt.

— ❖ —

Den här gången hade vi alltså en riktig ättling av Armfelt som guide.

Vi tackar värdarna att vi fick bekanta oss med huvudbyggnadens övervåning och för den bästa möjliga guidningen. Vi tackar också restaurangen för den smakliga måltiden och framför allt, för att ni hjälpte oss med att vi fick kallelserna ändå iväg i en så gott som rimlig tid.

Till slut vill vi tacka för donationen av lillajulpåsarna och den roliga bilden. Bilden kan t.ex fungera som tablett under morgongröten och påminna om vårt fina intresse genast på morgonen.

JJ

— ❖ —

